

poti postajali, in se memo gredočim posmehovali. Eni so rekli: O joj, ti je spodletelo! Drugi pa: Le poterpljenje! o pervim pride na te versta! Skorej cel dan ni bilo v vasi druge besede slišati, kakor od ženina in neveste. Nar bolj pa so se kmetje zvečer v gostivnici (oštarii) zaslišati dali. Smolè je takó začel:

Jez se le čudim, de stari stiskač v to ženitev pervoli. Svojo glavo bi hotel staviti, de nevesta njegovimu sinu trideset križavk v hišo ne pernese.

Boltin. Od kod vzeti, in ne krasti? Od hiše ima toliko, ko nič.

Kovač. Jez pa mislim, de si je Métika mogla lepiga denarja persparati. Sej služi že veliko let, in na obleko je malo zdala; kar jo poznam, nisim vidil druziga ogrinjala na nji.

Boltin. Imaš práv. Tode svoji materi je mogla vunder marsiktero dvojačo v roke stisniti; sicer bi bila mogla že davno lakote umreti.

Kovač. Tega nevém; ženin bo to nar boljši vedil.

Boltin. Če ima sto križavk, nočem več pošten mož biti.

Smolè. In ko bi jih tudi deset sto imela; koga je ta beračija proti Dobravcovimu dómu!

Boltin. Kaj ne? to bi bila riba za tvojo Ciliko. Ona bi imela dosti petic, in dve rudeči lici za vabo: le škoda, de Janez ni hotel prijeti!

Smolè. Ne skerbi ti za mojo Ciliko! Že desetkrat bi jo bil lahko omožil, ko bi bil hotel.

Boltin. Morebiti pa bi bila ona hotla. Pa le počakaj, de kdo iz nebés pade za-njo! Če ji le med tem rudeče lica ne preidejo!

Smolè. Desetkrat gorši je pa še vunder, kakor bledinka iz Brega. Tù mora kej druziga pod klobukam biti. Le mislite si: Janez, nar bogateji sin v celi soseski, bo ubogo, pikasto hčí eniga osebeka v zakon jemal! — Pomnite moje besede, možje!

Dvornik (ki je dozdej molčal, in le včasi z glavó zmaljal, ali pa svojo sivo brado pogladil). Sosedje, brez zamere! Janez ne potrebuje denarjev, ampak le dobro in pametno ženo v hišo. Mende bo Métiko že poznal; sej je več ko léto in dan v Dobravcovi hiši služila. Pa brez zamere!

Smolè. Mende si bil ti clo snubač, kér ženine takó na tanjko poznaš.

Dvornik. Brez zamere! Svoje dni nisim nobene ženitve naredil, pa tudi nobene poderl ne. Jez takó mislim: kakor si kdo postélje; takó leži. Vsak nej sam za-se gleda, de dobro zadéne.

Boltin. O kakó si pameten starc!

Dvornik. Ne govorim od svoje pameti, ampak le mislim, de je Janez pameten, ki ne gleda pri ženitvi na to, kar jih je že veliko zapeljalo. Kaj bi mu pomagala še takó bogata nevesta, če je pa kočljivka, ali zapravljivka, ali če od gospodinstva nič ne vé! V desetih letih je lahko cela dota zapravljena, in še enkrat ali dvakrát toliko. Že večkrat sim slišal pregovor: žena tri vogale hiše podpira, mož pa eniga. Hišo zidati mora mož; pa podpirati jo mora žena. Kaj pomaga, če mož še toliko k hiši perpravi; če pa žena ohraniti ne zna, ali varovati noče!

Kovač. Pač res! Kaj pomaga sod nalivati, če ne derži; ali pa lonec polniti, če dna nima!

Dvornik. Pa še bolj, mislim, se pametnimu ženinu, kakor je Janez, spodobi, de na pripravnost in dobro zadržanje neveste več gleda, kakor na lepôto. Lepôta ne terpi dolgo, in hiši nič veliko prida ne pernese. Pa brez zamere!

Smolè. Ali si vselej takó govoril?

Dvornik. Saj vselej takó mislil.

Smolè (krohota). Ali tudi pri svoji lastni ženitvi takó?

Dvornik. Tudi pri svoji lastni ženitvi nisim bolj gledal na bogastvo ali podobo, kakor na dobro zadržanje in gospodinske lastnosti neveste. In, hvala Bogu! še do te ure se nisim kesal.

Boltin. Škoda, de nisi rajši misjonar postal, de bi nam bil od pokore pridigoval!

Dvornik. Tedej bi bil tudi od nespametniga poželjenja in hudiga natolcovanja govoril. — Pa brez zamere možje! (Tukey je plačal svojó pijačo, in je šel svojo pot. Tudi kovač je šel).

Boltin in Smolè sta še terdo sedéla, in se zdej sama med seboj z zasmehovanjem, in na zadnje z zabavljanjem in zmirjanjem podajati začela; dokler de jima je gostin rekel: „Možje! kmalo bo deset bila. Vém, de bodo osleduhi (patrola) precej tukey, de bi me, kakor zadnjič, pri gosposki zatožili. Ni več mogoče živeti v sedajnim času! Stroški so zmirej večí, dobiček pa se poštenimu človeku od vsih strani krati.

Smolè (špotovaje). Le poterpljenje, gospod gostinčar! Kader bo Janez gospodár, vam bo dal lepiga denarja skupiti.

Gostinčar. Ta mi je ta pravi! Ko bi vsi takó delali, bi mogel še necoj duri do kleti (keldra) zabiti. Hočem le viditi, kakó se bo pri ženitnini obnesel.

Smolè. Vam vošim veliko srečo. Lahko noč!

(Dalje sledí.)

Dopis iz spodnjiga Tuhina *)

Na svetiga Tomaža dan zvečer ob 9. uri 38. minuti je tudi per nas hud potres bil. Per meni je per vsih oknih in nad durmi poke naredil; pa tudi v cerkvi je počil prajh po treh krajih, kakor so bile poke po potresu 1840. leta, če ravno smo cerkev dobro bili zvezali.

Tudi po naši okolici je korún bolan in ima za dreto terde kože, pa le po gorah, kar ljudje obrežejo, obrezino svinjem dajo, znotrajno pa sami snedó, brez de bi jim ali živini škodovalo. To bolezen pa perpisujejo spomladanjskimu deževju, kadar so ga sadili; pa tudi božji šibi, ktera človeka nar bolj vkrotí, če ga po trebuhu vdari. Ko bo menj korúna, bo menj žganja in pa tudi menj pijancov. — Zdej imamo práv lepo prijetno vreme, žita so lepe, snegá ni. Morebiti nam bo letas Bog po lanjski hudi zimi dobro zimo dal; pratikarjem na kljub, kakor je bilo 1831 po hudi zimi prednjiga leta 1830, ko so clo po visokih gorah o svetim Jurji govejo živino pasli.

Naravoslovja učenim tri vprašanja:

1. Zakaj se per meni 10., 11. in 12. dan tekočiga mesca per dobro zakurjeni peči notrajno okno, brez unanjiga, ni spotilo, sicer pa se zdaj spotí, de le eno okno odprém?

2. Zakaj je po noči bolj mraz, če luna sveti, kakor o mlaji?

3. Zakaj včasi dan hitreji raste ali vpada, kakor včasi? ali zakaj nima sonce vedno enakiga teka?

Luka Dolinar.

Döbler, sloveči umetalnik.

Naša reč sicer ni, od gledíša (teatra) govoriti; ko bo pa slavni Dunajski umetalnik Döbler k nam prišel (kar se bo kmalo zgodilo), in ko nam bo nebeške čudeže (die Wunder des Himmels) pred oči postavljaj, naj nobeden ne zamudí, v gledíše iti. V 12 umetno razsvitljenih velikih podobah nam bo prvič spričal: de je zemlja okrogla; potem nam bo mesec (luno) po-

*) Pričijoči dopis smo po starim pisaniga prejeli; po oznanilu 2. letašnjiga lista smo ga pa natisnili v navadnim Novičnim pravopisu, kar nam visoko častitljivi gospod fajmošter ne bodo za zlo vzeli. Vredništvo.